

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	1111226452
Dátum vydania rozhodnutia:	05.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1111226452.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Ivie Čelkovej a JUDr. Ivany Nemčekovej, v spore žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo Trebišov, so sídlom Pribinova 2246/2, 075 01 Trebišov, IČO: 00 175 056, zastúpeného advokátkou JUDr. Valériou Vassovou, so sídlom Pribinova 2246/2, 075 01 Trebišov, proti

žalovanému QI GROUP SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 884 959, zastúpenému advokátkou JUDr. Janou Briškovou Dominovou, so sídlom Štefánikova 6453/2C, 929 01 Piešťany, o zaplatenie 23.235,53 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-33Cb/55/2012 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33Cb/55/2012), v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/222/2022-428 z 26. júla 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) prvým výrokom rozsudku č. k. 33Cb/55/2012-358 z 20. júna 2022, v spojení s opravným uznesením č. k. 33Cb/55/2012-401 z 8. augusta 2022, žalobu zamietol a druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému 100 % trov konania.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou, súdu prvej inštancie doručanou dňa 15. augusta 2011, domáhal zaplatať žalovanej istiny titulom odstúpenia od zmluvy č. LIC-2008-002-024-003 zo dňa 25. novembra 2008 o poskytnutí práv používať programové vybavenie, ktorú žalobca ako koncový užívateľ uzatvoril s (pôvodným) žalovaným DC Concept, s.r.o., so sídlom Holandská 3, Brno, Česká republika, IČO: 35 884 959 (ďalej ako „DCC“). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie práva používať produkty DCC počas dohodnutej doby a v rozsahu dohodnutých obchodných jednotiek, zároveň povinnosť žalovaného sprevádzkovať a nainštalovať pre žalobcu dohodnuté produkty DCC. V zmysle citovanej zmluvy žalobca uhradil žalovanému požadovanú istinu, a to na základe ním predložených faktúr. Následne bolo povinnosťou žalovaného začať s výkonom sprevádzkovania produktov DCC špecifikovaného v evidenčnom liste licencií DCC. Žalovaný vážne porušil ustanovenia zmluvy a ku dňu odstúpenia žalobcu, t.j. ku dňu 20. júla 2011 nesprevádzkoval a nenainštaloval pre žalobcu dohodnuté produkty DCC a nezačal plnenie v súlade so zmluvnými povinnosťami. Vzhľadom na uvedené žalobca od zmluvy odstúpil listom zo dňa 20. júla 2011, zároveň žalovaného vyzval na vrátenie plnenia, ktoré mu poskytol. Žalovaný tak však neurobil. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 33Cb/55/2012-126 z 13. augusta 2015 pripustil zmenu (rozšírenie) žalobného petitu v znení uvedenom vo výroku označeného uznesenia. Následne rozsudkom pre zmeškanie na strane žalobcu č. k. 33Cb/55/2012-174 zo dňa 16. marca 2017 súd žalobu zamietol. Uznesením č. k. 33Cb/55/2012-208 zo dňa 23. augusta 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 33Cb/55/2012-234 z 12. novembra 2018 návrh žalobcu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1Cob/217/2018-245 z 31. januára 2019 uznesenie z 23. augusta 2017 v znení opravného uznesenia potvrdil, následne, na odvolanie žalobcu, uznesením č. k. 3Cob/113/2019-274 z 27. mája 2020 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/55/2012-174 zo 16. marca 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia označeného rozsudku bolo nesplnenie podmienok v zmysle 278 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pre vydanie kontumačného rozsudku.

3. Súd prvej inštancie po vrátení veci poukázal na tvrdenie žalobcu o tom, že z jeho strany došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, nakoľko žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a že plná moc udelená žalovaným spoločnosťou ISaP s.r.o. bola platná do 31. decembra 2008. Zároveň mal za to, že mu vznikol nárok na vrátenie plnení vyplatených na základe zmluvy, od ktorej odstúpil. Obrana žalovaného spočívala v tvrdení, že si splnil všetky povinnosti uvedené v zmluve, preto nebol dôvod na odstúpenie od zmluvy, ďalej že žalobca neodstúpil od zmluvy bez zbytočného odkladu po tom, čo sa dozvedel o (tvrdenom) porušení povinnosti žalovaného a ak by aj platne žalobca od zmluvy odstúpil, nemá nárok na vrátenie vyplnenej sumy, nakoľko zmluva sa neruší od počiatku. Súd skúmal predovšetkým, či medzi sporovými stranami došlo k platnému uzavretiu licenčnej zmluvy, keďže od neplatnej zmluvy nie je možné odstúpiť. Dospel k záveru, že uzavretá zmluva obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom, ako i písomnú formu, a teda je uzavretá platne. Námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že za žalovaného bola zmluva podpísaná implementačným partnerom na základe plnej moci platnej do 31. decembra 2008, vyhodnotil ako nedôvodnú s odôvodnením, že v čase podpisu zmluvy bola plná moc platná a účinná a následný zánik plnomocenstva neplatnosť uzavretej zmluvy nespôsobuje. Súd ďalej skúmal, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich zo zmluvy a dospel k záveru, že žalobca porušenie povinností žalovaného nepreukázal. V podanej žalobe a v následných písomných a ústnych prejavoch žalobca tvrdil, že žalovaný porušil ustanovenia článku III. zmluvy. Nakoľko predmetný článok len vymedzuje pojmy použité v zmluve, súd sa tvrdeným porušením označeného článku bližšie nezaoberal, nakoľko k nemu nemohlo dôjsť (článok obsahuje výlučne definíciu pojmov, nie povinnosti zmluvných strán). V tejto časti preto súd vyhodnotil tvrdenie žalobcu ako zmaťočné.

4. V ďalšej časti odôvodnenia súd uviedol, že povinnosti žalovaného sú obsahom článku VII. zmluvy, vo vzťahu ku ktorému skúmal, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu niektorej z týchto povinností. Povinnosti uvedené pod písmenom v, vi, vii podľa názoru súdu súvisia s následným používaním produktov DCC, pričom zo strany žalobcu, ktorý ich nepoužíval, splnenie týchto povinností ani nie je rozporované. Žalobca tvrdil, že print screen obrazovky je nedostatočný a nepreukazuje tvrdenia žalovaného o splnení povinností v zmysle zmluvy. Súd dospel k záveru, že takýto dôkaz je dostatočný a

preukazuje tvrdenia žalovaného. V IT technológiách je bežné "zmrazenie" a skopírovanie aktuálnej podoby obrazovky (monítora počítača) a jej uloženie v pamäti počítača alebo aj na pevný disk v podobe grafického súboru. Je zrejme, že v čase uzavretia zmluvy takýto záznam nebol obvyklý (pre širšiu verejnosť nemajúcu hlbšie vedomosti o IT technológiách), avšak v dnešnej dobe je fotografia obrazovky zachycujúca určitý údaj bežná pre každého bežného užívateľa IT a akceptovaná. Koniec koncov, aj samotná zástupkyňa žalobcu preukázala print screenom obrazovky mobilu svoj zdravotný stav a súd nepožadoval iný doklad preukazujúci jej ochorenie [rovnako ho vyhodnotil ako dostatočný (vo vzťahu k ochoreniu Covid - 19 na č. 1. 301 - poznámka dovolacieho súdu)]. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v prejednávanej veci, pretože súdu nepredložil a ani neoznačil žiadny dôkaz spôsobilý preukázať, že nárok uplatnený v žalobe je dôvodný, nepredložil nevyvrátiteľný dôkaz o tom, že by v uzavretej zmluve bola jasne a jednoznačne formulovaná povinnosť žalovaného, ktorú nesplnil. Súd preto žalobu zamietol dodajúc, že ako dôvodnú vyhodnotil obranu žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že odstúpenie od zmluvy nebolo vykonané bez zbytočného odkladu po tom, ako sa žalobca o tvrdenom porušení povinností žalovaného dozvedel, a zároveň, ak by aj platne odstúpil od zmluvy, zmluva sa ruší až okamihom odstúpenia od zmluvy, preto žalobca nárok na vyplatené plnenia nemá.

5. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 3Cob/222/2022-428 z 26. júla 2023, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd v bode 10. svojho rozsudku, konštatujúc vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožňujúc sa so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie uviedol, a to poukázaním na čl. VIII zmluvy, že povinnosťou žalovaného bolo poskytnúť žalobcovi právo na používanie produktov DCC (číslo dátového uzla, inštalčné kľúče, aktivačný kľúč, upgrade produktov DCC, užívateľskú dokumentáciu). Povinnosťou žalobcu bolo, po tom, ako bude mať zabezpečené hardverové vybavenia, na základe objednávky alebo samostatnej zmluvy dohodnúť s implementačným partnerom samotnú inštaláciu produktov DCC. Až na základe dohody s implementačným partnerom a po uskutočnení inštalácie softvéru mohlo byť žalovaným poskytnuté programové vybavenie riadne užívané žalobcom. Uviedol, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalobca oslovil a dohodol s implementačným partnerom inštaláciu produktov DCC. Žalovaným vystavené faktúry predstavovali zmluvne dohodnuté licenčné poplatky a základný poplatok. Odvolací súd sa zhodol s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zmluvy, a teda nepreukázal dôvodnosť nároku na zaplatenie žalovanej sumy.

6. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa postupu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol bez toho, aby vykonal dôkazy, ktoré navrhol vykonať aj odvolací súd, a ktoré dôkazy súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 17. marca 2022 pripustil, t.j., že vo veci bude vypočutý navrhnutý svedok, ako aj znalecky preukázané niektoré skutočnosti, navrhované žalobcom v konaní, odvolací súd uviedol, že na základe opísaného skutkového stavu a obsahu zmluvy č. LIC-2008-002-024-003 z 25. novembra 2008 je zrejme, že vykonanie navrhnutého dokazovania sa javí ako nedôvodné a nemá vplyv na právne posúdenie veci. Uviedol ďalej, že v odvolaní tvrdená skutočnosť, že licenčná zmluva č. LIC-2008-002-024-003 z 25. novembra 2008 nie je uzavretá v súlade s autorským zákonom, platným v čase uzatvorenia tejto zmluvy, by mohla mať vplyv na posúdenie platnosti zmluvy, avšak v posudzovanej veci žalobca žiadal zaplatiť 23.235,53 eura s príslušenstvom z dôvodu odstúpenia od zmluvy pre porušenie povinností žalovaného zo zmluvy. Skutkové tvrdenia žalobcu sú preto podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore, pretože nie je možné odstúpiť od zmluvy neplatnej.

7. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku odvolací súd, citujúc rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 209/04, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, S 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998), konštatoval, že napadnuté prvoinštančné rozhodnutie spĺňa kritéria pre dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v rámci ktorého namietol nedostatočne vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie, nesprávne zistený skutkový stav, nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nesprávne právne posúdenie otázky nastolenej v znaleckom posudku súdneho znalca, Ing. Dalibora Grubera z 29. júla 2022, ktorý bol doručený štatutárnemu zástupcovi žalobcu dňa 5. augusta 2022. Žalobca tvrdí, že žalovaný povinnosti, ktoré mu zo zmluvy vyplývali, nesplnil a že ani nepreukázal splnenie svojich záväzkov smerujúcich k tomu, aby žalobca mohol používať produkty DCC.

10. Vo vzťahu k odvolaciemu súdu žalobca vytkol nesprávnosť jeho rozhodnutia a nesúhlasí s jeho konštatovaním, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav a že vo veci vykonal potrebné dokazovanie. Žalobca naopak tvrdí, že odvolací súd ním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nevykonával. Tvrdí ďalej, že hoci vo svojom odvolaní podrobne uviedol zákonné odvolacie dôvody, pre ktoré mal za to, že odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu mal byť zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie dokazovanie a nové rozhodnutie, nestalo sa tak, odvolací súd sa odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní nezaoberal, tieto nevyhodnotil a neodôvodnil, ktorú okolnosť žalobca vníma ako odopretie jeho procesných práv.

11. Vo vzťahu k súdu prvej inštancie žalobca v dovolaní vytkol zaujatosť súdu voči jeho osobe a za nesporný dôkaz o zaujatosti zákonnej sudkyne prvoinštančného súdu označil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie pre zmeškanie. Vo vzťahu k tvrdeniu o zaujatosti prvoinštančného súdu žalobca dôvodí nasledovnými okolnosťami: uvádza, že súd prvej inštancie až na pojednávaní konanom dňa 17. marca 2022 pripustil dôkaz - zabezpečenie súkromnoznaleckého posudku a výsluch svedka, Ing. N. a vytýčil pojednávanie na deň 20. júna 2022. Dňa 16. júna 2022 žalobca požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 20. júna 2022 na neurčito, zároveň požiadal o poskytnutie lehoty do 31. júla 2022 na predloženie znaleckého posudku v nadväznosti na to, že samotný súdny znalec, Ing. Dalibor Gruber, u ktorého žalobca dňa 26. apríla 2022 objednal vyhotovenie znaleckého posudku, požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku o 45 dní. V rovnaký deň, t.j. 16. júna 2022 zaslal súd prvej inštancie právnej zástupkyňi žalobcu emailovú správu o tom, že pojednávanie vytýčené na deň 20. júna 2022 bude odročené. V nasledujúci deň, 17. júna 2022 právna zástupkyňa žalobcu obdržala zo súdu ďalšiu správu, že z dôvodu, že právna zástupkyňa žalovaného s odročením pojednávania nesúhlasí, toto sa konať bude. Dňa 20. júna 2022 právna zástupkyňa žalobcu podala na súd ďalšiu správu s ospravedlnením jej neúčasti na pojednávaní dňa 20. júna 2022 a opakovane požiadal o odročenie pojednávania na neurčito.

12. Na základe vyššie uvedeného má žalobca za to, že na jeho strane boli vážne dôvody, pre ktoré žiadal súd prvej inštancie dňa 16. júna 2022 o odročenie pojednávania, zároveň v označený deň oznámil súdu novú adresu svedka Ing. Košíka s tým, že trvá na výsluchu jeho osoby. Napriek uvedenému súd prvej inštancie dňa 20. júna 2022 konal a vydal rozsudok, ktorým žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca tvrdí, že tým, že súd prvej inštancie najprv písomne pojednávanie nariadené na deň 20. júna 2022 odročil a následne svoje rozhodnutie o odročení pojednávania zrušil, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pokračujúc v dovolaní žalobca uviedol, že dňa 5. augusta 2022 prevzal od Ing. Dalibora Grubera, súdneho znalca z odboru Priemyselné vlastníctvo, znalecký posudok č. 5/2022 z 29. júla 2022, z ktorého vyplýva, že licenčná zmluva č. MC-2008-002-024-003 zo dňa 25. novembra 2008, ktorá je predmetom súdneho sporu, nie je uzavretá v súlade so zákonom č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), platným v čase uzatvorenia zmluvy. Súdny znalec ďalej konštatoval, že keďže nositeľom autorských práv je konkrétny autor, nemôže byť jeho nositeľom DC Concept Slovensko, s. r. o. (žalovaný) a že spoločnosť ISaP, s. r. o., IČO: 36 175 587

ako implementačný partner nebol oprávnený uzatvoriť predmetnú licenčnú zmluvu so zadávateľom (žalobcom).

14. Žalobca ďalej v dovolaní tvrdí, že v predmetnom spore ide o žalobu na plnenie a že s poukazom na podaný znalecký posudok má nárok na vyplatené plnenia. Namieta ďalej odôvodnenie odvolacieho súdu v bode 6. jeho rozsudku o tom, že skutkové tvrdenia žalobcu sú v rozpore, pretože nie je možné odstúpiť od zmluvy neplatnej. V tejto súvislosti žalobca dôvodí rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), konkrétne sp. zn. 5Cdo/196/2009 z 22. septembra 2010, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (súd pozná právo), účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu a že súd skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďovať pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. V ďalšom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/385/2012 zo 16. februára 2013 najvyšší súd konštatoval, že ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných právnych noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Napokon v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo/15/2010 z 27. júla 2011 dovolací súd uzavrel, že nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania; právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby.

15. V závere dovolania žalobca vyslovil, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd ex offio; tvrdí, že bolo predčasné rozhodnutie prvoinštančného súdu i súdu odvolacieho, pretože pokiaľ existuje podaný dôkaz - znalecký posudok, malo sa na jeho základe vykonať dokazovanie a v prípade zistenia neplatnosti právneho úkonu vyhlásiť zmluvu za neplatnú a v takom prípade by bol žalovaný povinný vydať žalobcovi akékoľvek finančné plnenie prijaté na základe neexistujúcej zmluvy z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže by sa jednalo o plnenie z neplatného právneho úkonu. Poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. MOBdoV/2/2000 vyslovil, že nakoľko Obchodný zákonník neobsahuje špecifickú premlčaciu dobu pre nároky z bezdôvodného obohatenia, uplatnila by sa všeobecná štvorročná premlčacia doba s prihliadnutím na to, že žaloba bola podaná 15. augusta 2011.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené tvrdenia žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

17. Osobitným podaním (č. l. 478 - 479 spisu) žalobca navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/222/2022-428 z 26. júla 2023, ako aj rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/55/2012-358 z 20. júna 2022, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vzhliada v tom, že ak odklad vykonateľnosti povolený nebude, žalobcovi hrozí vážna a značná ujma v dôsledku núteného výkonu rozhodnutia žalovaným. Zároveň dôvodí tvrdenou zmätočnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

18. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním z 20. decembra 2023 (č. l. 494 - 496 spisu), v ktorom, stotožňujúc sa s rozhodnutiami konajúcich súdov, navrhol dovolanie žalobcu ako nedôvodné odmietnuť, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

19. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalobcovi (č. l. 511 spisu), ktorého ďalšie vyjadrenia v konaní nenasledovali.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala sporová strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu

je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich bodoch dovolací súd uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP):

21. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

22. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP)

23. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný [§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a) až c) citovaného ustanovenia]. Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V dôsledku uvedenej viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 8. júna 2017).

24. V posudzovanej veci žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, v rámci ktorého dovolateľ namietol nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nesprávne skutkové závery konajúcich súdov a nedostatočne vykonané dokazovanie, zaujatosť konajúcej sudkyne na súde prvej inštancie, nesprávny postup súdu prvej inštancie pri zrušení odročenia pojednávania dňa 20. júna 2022 (keď najskôr oznámil, že ospravedlnenie žalobcu akceptuje a neskôr po nesúhlase žalovaného, oznámil, že ospravedlnenie neakceptuje), predčasnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, nesprávny právny záver, keď súd nevyhlásil predmetnú zmluvu za neplatnú (mal na neplatnosť prihliadnuť ex offio) a nepriznal nárok z titulu bezdôvodného obohatenia.

25. Právo účastníka (sporovej strany) na dostatočné (jasné a zrozumiteľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) [viď. sp. zn. II. ÚS 383/06].

26. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie znamená, že rozhodnutie dáva odpovede na všetky relevantné otázky pre rozhodnutie veci vyplývajúce z procesného útoku i procesnej obrany, že obsahuje dostatočné, logické a zrozumiteľné argumenty reagujúce na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, na vykonané dokazovanie, obsahuje vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonával. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho na rozhodovanú vec.

27. V prípade odvolacieho rozhodnutia, ak sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí dovolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v

odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP).

28. Dovolací súd po preskúmaní dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že tieto rozhodnutia vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí spĺňajú. Súd prvej inštancie, vyhodnotiac dôkazy, ktoré vo veci vykonal a skutkové okolnosti, ktoré z nich mal preukázané, citujúc príslušné zákonné ustanovenia, ktoré na vec aplikoval, skúmal platnosť predmetnej licenčnej zmluvy a skonštatoval, že táto je uzavretá platne a že porušenie žiadneho jej ustanovenia žalovaným preukázané nemal. Zdôraznil, že žalobca v prejednávanej veci neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo, ktorú okolnosť vo väzbe na dôvodnú obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že odstúpenie od zmluvy nebolo vykonané bez zbytočného odkladu po tom, ako sa žalobca o tvrdenom porušení povinností žalovaného dozvedel, vyhodnotil ako dôvod zamietnutia žaloby žalobcu. Vo vzťahu k prvoinštančnému rozhodnutiu tak dovolací súd dospel k záveru, že je zdôvodnené preskúmateľným spôsobom.

29. Dovolací súd neidentifikoval ani žiadne nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktoré by boli spôsobilé vyvolať porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd zdôrazňuje, že hoci odvolací súd mohol uplatniť postup vyplývajúci z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP (viď bod 28. tohto uznesenia), svoje rozhodnutie potvrdzujúce rozsudok prvoinštančného súdu riadne zdôvodnil, vrátane vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcu. Odvolací súd totožne so súdom prvoinštančným, porušenie licenčnej zmluvy zo strany žalovaného preukázané nemal; vysvetlil, že síce bolo povinnosťou žalovaného poskytnúť žalobcovi právo na používanie produktov DCC, ale až po tom, ako by žalobca na základe objednávky alebo samostatnej zmluvy dohodol s implementačným partnerom samotnú inštaláciu produktov DCC. Až na základe tejto dohody a po uskutočnení inštalácie softvéru mohlo byť žalovaným poskytnuté programové vybavenie riadne užívané žalobcom. Avšak okolnosť, že by žalobca bol oslovil a dohodol s implementačným partnerom inštaláciu produktov DCC, z vykonaného dokazovania preukázaná nebola. Odvolací súd zdôraznil ďalej, že žalovaným vystavené faktúry predstavovali dohodnuté licenčné poplatky a základný poplatok. Odvolací súd sa osobitne vyjadril k odvolacej námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení o nevykonaní výsluchu navrhovaného svedka a znaleckého dokazovania, rovnako sa vyjadril k rozporu v skutkových tvrdeniach žalobcu spočívajúcich v tvrdení na jednej strane o tom, že licenčná zmluva nie je uzavretá v súlade s autorským zákonom platným v čase uzavretia zmluvy a na strane druhej v tvrdení o odstúpení od zmluvy pre porušenie povinností žalovaného vyplývajúcich zo zmluvy, pre ktorú okolnosť si nárokuje zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom. Odvolací súd v tejto súvislosti len upozornil na rozpornosť samotnej žaloby a tvrdení žalobcu v konaní, keď žalobca si v žalobe uplatnil nárok na základe odstúpenia od zmluvy a následne tvrdil, že samotná zmluva je neplatná. Všeobecne totiž platí, že platne možno odstúpiť len od platne uzavretej zmluvy. Súd sa pritom platnosťou samotnej licenčnej zmluvy zaoberal a posúdil ju ako zmluvu platnú. Čo sa týka námietky dovolateľa, že mal zmluvu vyhlásiť za neplatnú a priznať nárok žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nie je dovolacím dôvodom, ktorý možno preskúmať podľa § 420 písm. f) CSP, ale nesprávne právne posúdenie veci je dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP, pri ktorom je potrebné uviesť aj právnu otázku, pri ktorej riešení sa súd mal dopustiť nesprávneho právneho posúdenia. Dovolateľ však dôvod podľa § 421 CSP v dovolaní neuplatnil. Preto dovolací súd nemohol správnosť právneho posúdenia preskúmať (podrobnejšie ešte viď bod 41. nižšie).

30. Sumarizujúc odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v uvedenom znení, dovolací súd nemá pochybnosti o jeho dostatočnom odôvodnení, spĺňajúcom kvalitatívne požiadavky na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí a jeho závery, resp. argumenty, ktorými odôvodnil svoje závery, neodporujú záverom, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. V dôsledku tejto skutočnosti je námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, nedôvodná. Súladne s judikatúrou ústavného súdu dovolací súd pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov

(napr. I. ÚS 188/06). Na doplnenie dovolacích súd tiež uvádza, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), ktorá skutočnosť zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

31. Vzhľadom na argumentáciu žalobcu v dovolaní, dovolací sa venoval ďalšej jeho námietke spočívajúcej v nevykonaní ním navrhovaného dokazovania, nesprávne zistenom skutkovom stave a naň nadväzujúcim nesprávnym skutkovým záverom konajúcich súdov, z čoho vyvodil námietku predčasnosti rozhodnutí oboch súdov (prvoinštančného a odvolacieho).

32. Dovolací súd k procesu dokazovania vo všeobecnosti uvádza, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. K posudzovaniu a hodnoteniu procesu dokazovania musia sudy vyššej inštancie v konaniach o opravných prostriedkoch pristupovať individuálne. Ak by sa všeobecný súd v procese dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, je povinnosťou dovolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania podaného z dôvodu zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď napr. II ÚS 395/2024).

33. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia). Uvedené preto nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ v tomto prípade nenamietal a aj z priebehu konania vyplýva, že toto právo mu odopreté nebolo. Sumarizujúc uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať. Ak však súd niektorý z navrhnutých dôkazov nevykoná, má zdôvodniť prečo dôkaz nevykoná, napr. nadbytočnosť dôkazu, nedostatok relevantnosti dôkazu, či výpovednej hodnoty dôkazu a napokon aj oneskorený návrh na vykonanie dôkazu alebo oneskorené predloženie dôkazu, t.j. po sudcovskej, či zákonnej koncentrácii konania.

34. Po oboznámení sa s obsahom namietaných rozsudkov a obsahom súdneho spisu má dovolací súd za to, že dokazovanie v posudzovanej veci bolo vykonané v súlade s § 132 ods. 1, § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, v spojení s § 378 ods. 1 CSP [podľa ktorého na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie (a teda aj označené ustanovenia)]. Dovolací súd ešte poznamenáva, že dokazovanie pred odvolacím súdom má svoje osobitné pravidlá, ktoré vychádzajú aj z § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), upravujúce kedy je možné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom. Zároveň platí, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (vtedy odvolací súd nariaďuje pojednávanie). Taká situácia v odvolacom konaní však nenastala, pretože odvolací súd vychádzal zo skutkových záverov ako súd prvej inštancie.

35. Zo spisu vyplýva, že po tom, ako žalovaný podal proti platobnému rozkazu č. k. 30Rob/136/2011-49 z 25. januára 2012 včas riadne odôvodnený odpor, žalobca v písomnom vyjadrení (č. l. 76 a nasl. spisu) k podanému odporu navrhol súdu vytýčenie termínu pojednávania, vykonanie dokazovania a na jeho základe vyhovieť jeho žalobe. Uvedené zopakoval aj v ďalšom písomnom podaní na č. l. 86 - 87 spisu. Na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 27. apríla 2015 (zápisnica o pojednávaní na č. l. 91 - 93 spisu) navrhol vypočutie svedka Ing. B. N., konateľa implementačného partnera, ktorého opakovane označil aj v písomnom stanovisku na č. l. 94 - 100 spisu. Na vypočutí svedka Ing. N. zotrval aj na ďalšom pojednávaní súdu prvej inštancie konanom dňa 1. októbra 2015 s tým, že následne zváži ďalšie dokazovanie (zápisnica o pojednávaní na č. l. 111 - 112 spisu). V písomnom stanovisku na č. l. 114 - 118 vyslovil svoj nesúhlas s upustením od vypočutia označeného svedka, ktorú okolnosť navrhol žalovaný. V nasledujúcom písomnom stanovisku z 13. apríla 2016 (č. l. 133 - 138) navrhol žalobca nariadenie znaleckého dokazovania súdnym znalcom z odboru Hardware a Software za účelom zodpovedania, či si žalovaný splnil právne povinnosti vyplývajúce mu z čl. VII. body (i) až (vii) zmluvy. Na nariadení znaleckého dokazovania žalobca zotrval aj v písomných vyjadreniach na č. l. 160 - 162 a 168 spisu. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol dňa 16. marca 2017 rozsudkom pre zmeškanie, č. k. 33Cb/55/2012-174, ktorý rozsudok zrušil dňa 27. mája 2020 Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/113/2019-274 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo nesplnenie podmienok v zmysle § 278 CSP pre vydanie kontumačného rozsudku pre zmeškanie žalobcu; odvolací súd prvoinštančnému súdu uložil riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy, skutkový stav komplexne vyhodnotiť, aplikovať naň náležité hmotnoprávne ustanovenia a vo veci opätovne rozhodnúť. Na pojednávaní konanom dňa 17. marca 2022 (úradný záznam na č. l. 310 - 311 spisu) súd prvej inštancie zhrnul sporné a nesporné skutkové tvrdenia medzi stranami sporu, predbežné právne posúdenie veci a vyjadril sa aj k dôkazom žalobcu, ktoré považoval za nehospodárne a neúčelné; osobitne vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu vyslovil, že navrhované otázky smerujú k právnomu posúdeniu veci, z opatrnosti však poskytol žalobcovi priestor na vyhotovenie súkromného znaleckého posudku v lehote do 1. júna 2022, do ktorého dátumu mal posudok doručiť právnomu zástupcovi žalovaného. Písomným podaním z 24. marca 2022 (č. l. 317) žalobca súdu prvej inštancie oznámil, že na rozšírení petitu žaloby, prednesom na pojednávaní dňa 17. marca 2022, netrvá, nasledujúcim písomným podaním zo 16. júna 2022 (č. l. 324) požiadal žalobca o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 20. júna 2022 na neurčito, zároveň požiadal o predĺženie lehoty na predloženie znaleckého posudku do 31. júla 2022 z dôvodu zdravotných problémov súdneho znalca, pre ktoré znalecký posudok v lehote vyhotoviť nestihne. Súd prvej inštancie žalobcovi, resp. právnej zástupkyňi žalobcu najskôr dňa 16. júna 2022 oznámil, že jej ospravedlnenie akceptuje, avšak nasledujúci deň, 17. júna 2022, jej oznámil, že ospravedlnenie akceptovať nebude i s poukazom na nesúhlas protistrany s odročením pojednávania. Na to dňa 20. júna 2022 písomným podaním (č. l. 335) žalobca, resp. jeho právna zástupkyňa opätovne ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 20. júna 2022 a opakovane požiadala o odročenie pojednávania na neurčito z dôvodu, že samotný súdny znalec, ktorý sa zo služobných dôvodov nachádza mimo územia Slovenskej republiky, mailom z 19. júna 2022 (č. l. 347) požiadal o predĺženie lehoty na podanie znaleckého posudku do 31. júla 2022. Súd prvej inštancie mailom z 20. júna 2022 žalobcovi oznámil, že pojednávanie sa napriek ospravedlneniu neúčasti právnej zástupkyne, v označený deň uskutoční. Na predmetnom pojednávaní súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

36. S poukazom na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že v procese dokazovania súd prvej inštancie nepochybil, žalobcovi poskytol priestor na predkladanie dôkazov a pokiaľ tieto nevykonali, svoje rozhodnutie zdôvodnil nehospodárnosťou a neúčelnosťou ich vykonania. Dovolací súd opakovane poukazuje na dostatočne zrozumiteľné zdôvodnenia rozsudkov konajúcich súdov, z ktorých vyplývajú skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobu zamietol, resp. na základe ktorých odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil. Vo vzťahu k námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie pôvodne jeho žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 20. júna 2022, vyhovel, následne mu oznámil, že napriek uvedenému sa pojednávanie konať bude, dovolací súd poukazuje na zdôvodnenie prvoinštančného súdu v mailovej správe zo 17. júna 2022 na č.

l. 330 spisu, v ktorej okolnosťami v nej uvedenými odôvodnil zmenu svojho stanoviska a žalobcovi dal do pozornosti koncentračnú zásadu v zmysle § 153 CSP, o ktorej ho opakovane poučil. Uplatnenie zásady koncentrácie konania je dôvodom, pre ktorý podľa názoru dovolacieho súdu nemožno postup prvoinštančného súdu, spočívajúci v neprihliadnutí na žalobcom navrhnuté dôkazy, vyhodnotiť ako pochybenie súdu. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na účel a zmysel koncentračnej zásady uplatňovanej v civilnom sporovom konaní, ktorým je prispieť k rýchlosti konania, motivujúc strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. O tejto okolnosti bol žalobca riadne poučený, a to v poučení na č. l. 166 - 167 spisu, pripojenom k predvolaniu na termín pojednávania na deň 16. marca 2017, ktoré mu bolo doručené cestou jeho právnej zástupkyne dňa 17. februára 2017 (doručenka pripojená k č. l. 163 spisu). Pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku bolo poučenie sporových strán o ich procesných právach a procesných povinnostiach realizované v režime predchádzajúceho (pôvodného) procesného predpisu - Občianskeho súdneho poriadku (viď poučenie na č. l. 83, pripojené k predvolaniu na termín pojednávania 24. novembra 2014, ako aj ďalšie poučenie na č. l. 131, pripojené k predvolaniu na termín pojednávania 18. apríla 2016).

37. K časti dovolania žalobcu, v ktorej svojimi námietkami zachádza do prehodnocovania skutkových okolností, ku ktorým dospeli konajúce súdy a z posúdenia ktorých vychádzali pri právnom hodnotení veci, dovolací súd zdôrazňuje ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd. Jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd však existenciu takýchto pochybení ako závažných deficitov v dokazovaní v prejednávanej veci nezistil.

38. Dovolací súd zdôrazňuje, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

39. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd vo vzťahu k namietnutej procesnej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP (ku ktorej malo dôjsť nedostatočným odôvodnením súdnych rozhodnutí a nesprávne vykonaným dokazovaním) dovolací súd konštatuje, že nezistil žiadnu, tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu, ani súdu prvoinštančného) spočívajúcu v tom, že by svojim nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V preskúmvanej veci tak podmienka prípustnosti dovolania v § 420 písm. f) CSP splnená nebola, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

40. K námietke dovolateľa smerujúcej k zaujatosti sudkyne konajúcej na súde prvej inštancie poukazuje na R 80/2024 podľa ktorého, účelom námietky zaujatosti je vylúčiť sudcu z prejednávania veci/sporu. Zaujatosť sudcu je z pohľadu rozhodovania o jeho vylúčení právne významná len dovtedy, kým nerozhodne. Neskôr môže byť rozhodnutie vylúčeným sudcom odvolacím dôvodom [§ 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku] alebo dovolacím dôvodom [§ 420 písm. e) Civilného sporového poriadku]. Zároveň platí, že námietka zaujatosti má byť vznesená včas podľa § 53 ods. 1 CSP a dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania veci nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Ak sa námietka týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP). Dovolací súd vzhľadom na obsah tejto námietky poukazujúcej na zaujatosť sudkyne pred súdom prvej inštancie pre jej postup a rozhodovanie v konaní, uvádza, že takáto námietka, aj keby bola uplatnená riadne a včas je námietkou, na ktorú sa neprihliada. Navyiac v danom prípade dovolateľ ani v podanom dovolaní neuplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP. Uvedené preto nezakladá prípustnosť a ani dôvodnosť tejto časti podaného dovolania [§ 447 písm. f) CSP].

41. Dovolací súd sa v ďalšom venoval aj časti dovolania žalobcu, v ktorom namietol, že „...rozsudok odvolacieho súdu závisí od vyriešenia právnej otázky, ktorú súd prvej inštancie obštrukčným spôsobom nevykonal a vykonštruovaným spôsobom zabránil jeho vykonaniu, /predložený znalecký posudok súdneho znalca, Ing. Dalibora Grubera, zo dňa 29.07.2022, doručený štatutárnemu zástupcovi žalobcu dňa 05.08.2022/... Dovolaciemu súdu žalobca vytýka nesprávne právne posúdenie otázky nastolenej v predložennom znaleckom posudku.“ Pokiaľ by aj žalobca mal na mysli uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP, ktorý ale bližšie v dovolaní nevymedzil a nekonkretizoval, dovolací súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný (okrem iného) dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Avšak primárnym dôvodom, pre ktorý dovolací súd dovolací prieskum v predmetnej časti dovolania pripustiť nemôže je, že pokiaľ by aj dovolateľ dovolací dôvod vymedzil správne (resp. ak by ho vôbec vymedzil), závery, ku ktorým sa žalobca snaží dospieť, sú výsledkom výkladu licenčnej zmluvy a jej jednotlivých ustanovení, a teda sa týkajú skutkových okolností, na preskúmanie ktorých, ako je uvedené vyššie, dovolací súd oprávnený nie je (bližšie viď bod 35. tohto uznesenia). Dovolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že posúdenie licenčnej zmluvy a z nej vyplývajúcich skutkových okolností medzi stranami sporu môže byť predmetom len konkrétneho sporového konania, v ktorom konaní ide o zisťovanie obsahu zmluvy, ako súčasť skutkového stavu veci a nie o právne posúdenie veci.

42. V závere k námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že súdy mali na (tvrdenú) absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliadnuť ex offio, v tej súvislosti argumentujúc zásadou iura novit curia, na podporu ktorej dôvodí v dovolaní označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že konajúce súdy sa tejto okolnosti vo svojich rozhodnutiach venovali, keď konštatovali platnosť zmluvy. Pokiaľ žalobca tvrdí, že vzhľadom na už existujúci znalecký posudok je nutné vykonať dokazovanie a v prípade zistenia neplatnosti právneho úkonu „...vyhlásiť....zmluvu za neplatnú“, dovolací súd opakovane dáva žalobcovi do pozornosti, že nie je súdom skutkovým, preto dokazovanie vykonávať nemôže a vzhľadom na tú okolnosť, že v postupe konajúcich súdov nevzhladol v procese dokazovania procesné pochybenie, nie je dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci súdu nižšej inštancie na ďalšie konanie.

43. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP odmietol dovolanie žalobcu podané z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné, nakoľko táto vada zmätočnosti súdneho konania nebola zistená a v časti, v ktorej dovolateľ smeroval k presne nevymedzenému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP, toto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP (dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP), a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním

napadnutého rozhodnutia.

44. Keďže dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, je neopodstatnený tiež jeho návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku podľa § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu nevydal o tom samostatné rozhodnutie (resp. nerozhodol osobitným výrokom).

45. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.